

JUDr. PAVEL BLAŽEK, Ph.D.
MINISTR SPRAVEDLNOSTI ČR

V Praze dne 22.11.2012
Čj. **641/2012-OD-SPZ**

Nejvyšší soud ČR
Burešova 20
657 37 Brno

Věc: obv. R. H. - stížnost pro porušení zákona
Příloha: trestní spis Okresního soudu v Ostravě sp. zn. 74 T 58/2011

Podle § 266 odst. 1 tr. řádu podávám v neprospěch obviněného R. H., nar. ... v ..., tr. bytem ..., fakticky bytem ...,

stížnost pro porušení zákona

proti usnesení Krajského soudu v Ostravě, jako soudu odvolacího, ze dne 17.5.2012 č. j. 3 To 38/2012-579, kterým bylo na základě odvolání obviněného R. H., směřujícího proti rozsudku Okresního soudu v Ostravě ze dne 7.11.2011 č. j. 74 T 58/2011-545, rozhodnuto tak, že se napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. a) tr. řádu zrušuje v celém rozsahu a podle § 260 tr. řádu se věc vrací státnímu zástupci k došetření.

Rozsudkem Okresního soudu v Ostravě ze dne 7. 11. 2011 č. j. 74 T 58/2011-545 byl obviněný R. H. uznán vinným trestným činem maření úkolu veřejného činitele z nedbalosti podle § 159 odst. 1 tr. zákona č. 140/1961 Sb., ve znění úč. do 31.12.2009, kterého se dopustil tím, že

v období od 1.1.2004 do 30.6.2008 jako referent na úseku přenesené působnosti, oddělení přestupků odboru právního Úřadu městského obvodu O. – jih, se sídlem v O. – H. na ulici H. č. 791/3,

I.
nezjištěným způsobem vynesl z předepsaných úložných prostor 243 přestupkových spisů, které měl přiděleny ke zpracování, a s těmito spisy pak naložil nezjištěným způsobem (jednotlivé přestupkové spisy byly ve výrokové části rozsudku dále přesně specifikovány),

II.

a dále u 260 jemu přidělených spisů nedošlo pro jeho nečinnost k jejich projednání v prekluzivní lhůtě dané ust. § 20 zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších novel (jednotlivé přestupkové spisy byly opět ve výrokové části rozsudku přesně specifikovány), přičemž uvedeného jednání se dopustil vědom si toho, že opomine-li do spisů v rozporu se základními zásadami správního řízení konat, může nastat nepříznivý následek ve formě zániku možnosti přestupek projednat právě z důvodu uplynutí prekluzivní lhůty stanovené v ust. § 20 odst. 1, odst. 2 zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších novel.

Za tento trestný čin byl R. H. uložen podle § 159 odst. 1 tr. zákona trest odnětí svobody v trvání 10 měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 36 měsíců. Vedle tohoto trestu mu byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu povolání či zaměstnání spojených se samostatným rozhodováním o právech a povinnostech jednotlivých osob v trvání 4 let.

Proti tomuto rozsudku podal obviněný R. H. prostřednictvím svého obhájce v zákonem stanovené lhůtě odvolání, které bylo zaměřeno do výroku o vině a trestu a na jehož základě Krajský soud v Ostravě věc projednal v neveřejném zasedání, přičemž svým usnesením ze dne 17.5.2012 č. j. 3 To 38/2012-579 rozhodl tak, že podle § 258 odst. 1 písm. a) tr. řádu napadený rozsudek zrušil v celém rozsahu a věc podle § 260 tr. řádu vrátil státnímu zástupci k došetření.

V odůvodnění svého rozhodnutí Krajský soud v Ostravě uvedl, že po přezkoumání věci v intencích ust. § 254 odst. 1 tr. řádu dospěl k závěru, že v předmětné trestní věci již v přípravném řízení došlo podle jeho názoru k závažným pochybením, a to v souvislosti se zahájením trestního stíhání obviněného R. H. podle ustanovení § 160 odst. 1 tr. řádu, neboť popis skutku v usnesení o zahájení trestního stíhání uvedený neobsahuje vyjádření znaků daného trestného činu. Krajský soud v Ostravě zaujal stanovisko, že z popisu skutku uvedeného v usnesení policejního orgánu o zahájení trestního stíhání nevyplývá, na základě jaké skutečnosti (tedy např. pověření, nebo pracovní smlouvy, či ustanovení) bylo třeba obviněného jako odpovědného pracovníka na úseku přestupků považovat za veřejného činitele, když chybí specifikace rozsahu jeho pravomocí, či povinností podle rezortních předpisů, či pracovní smlouvy. Z tohoto důvodu pak nebylo možno zjistit, v čem byl spatřován znak zmaření či podstatného ztížení důležitého úkolu z nedbalosti, když navíc část jednání obviněného pod bodem I. je popsána jako jednání úmyslné a část jeho jednání pod bodem II. jako jednání nedbalostní. Obojí popis jednání je pak podle stanoviska Krajského soudu v Ostravě také v rozporu s následnou právní kvalifikací jednání obviněného podle ustanovení § 159 odst. 1 tr. zákona č. 140/1961 Sb., úč. do 31.12.2009, neboť u nedbalostního trestného činu je vyloučeno pokračování v trestném činu ve smyslu ust. § 89 odst. 3 téhož zákona. Krajský soud v Ostravě pak dále v odůvodnění svého rozhodnutí uvádí, že u nedbalostních trestných činů nelze dovodit jednotný záměr pachatele, tedy subjektivní souvislost spočívající v postupném uskutečňování jednotného záměru, který musí být dán již na počátku pokračování trestného činu, t. j. již při prvním dílčím útoku. V posuzované trestní věci, při správném popisu skutku a správně zahájeném trestním stíhání, by podle názoru Krajského soudu v Ostravě mohlo jít event. pod bodem II. o opakování trestného činu, kdy se jednotlivé útoky posuzují samostatně, odděleně, podle zásady o vícečinném souběhu trestných činů, které jsou také často mírnější než zásady platné pro pokračování, a to např. pro případ promlčení. Krajský soud v Ostravě na základě těchto úvah, jak bylo naznačeno shora, dospívá k závěru, že skutek tak, jak byl popsán v usnesení o zahájení trestního stíhání a převzat do obžaloby a následně do rozsudku nalézacího soudu, je v rozporu s ust. § 160 odst. 1 tr. řádu, neboť nevykazuje znaky daného, či jiného trestného činu, a jeho popis je následně i v rozporu s právní kvalifikací jednání obviněného. Proto Krajský soud v Ostravě v kontextu zásady zákazu reformace in peius, když odvolání podal pouze obviněný, rozhodl o vrácení věci státnímu zástupci k došetření, neboť dospěl k závěru, že pro nedostatky, jimiž trpělo usnesení

o zahájení trestního stíhání, nelze tuto vadu napravit v řízení před soudem prvního stupně ani následně v odvolacím řízení a neshledal ani podmínky pro jiný postup, např. pro zastavení trestního stíhání, či postoupení věci. Podle názoru krajského soudu by mohlo být řádně zahájeno trestní stíhání zejména pro jednání popsané pod bodem II. za situace, že budou naplněny znaky trestného činu podle § 159 odst. 1 tr. zákona, t.j., že obviněný R. H. v pozici veřejného činitele z nedbalosti zmařil či ztížil splnění důležitého úkolu, pokud však již nebudou jednotlivé útoky promlčeny. S ohledem na výše rozvedené má odvolací soud za to, že zahájením trestního stíhání proti obviněnému R.H. byla porušena zásada řádného zákonného procesu, vyjádřená v čl. 8 Listiny základních práv a svobod, a také v § 2 odst. 1 tr. řádu, podle které nikdo nemůže být stíhán jinak, než se zákonných důvodů a způsobem, který stanoví trestní zákon. Vzhledem k existenci neodstranitelných procesních vad Krajský soud v Ostravě z podnětu odvolání obviněného napadený rozsudek nalézacího soudu podle § 258 odst. 1 písm. a) tr. řádu v celém rozsahu zrušil a věc podle § 260 tr. řádu vrátil státnímu zástupci k došetření.

Po seznámení s obsahem spisového materiálu s rozhodnutím Krajského soudu v Ostravě ze dne 17.5.2012 č.j. 3 To 38/2012-579, kterým byl zrušen v celém rozsahu rozsudek nalézacího soudu ze dne 7.11.2011 č. j. 74 T 58/2011-545 a současně byla věc vrácena státnímu zástupci k došetření, nesouhlasím.

Podle ust. § 254 odst. 1 tr. řádu platí, že nezamítne-li nebo neodmítne-li odvolací soud odvolání podle § 253, přezkoumá zákonnost a odůvodněnost jen těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nejsou odvoláním vytýkány, odvolací soud přihlíží, jen pokud mají vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání.

Podle ust. § 258 odst. 1 písm. a) tr. řádu odvolací soud zruší napadený rozsudek také pro podstatné vady řízení, které rozsudku předcházelo, zejména proto, že v tomto řízení byla porušena ustanovení, jimiž se má zabezpečit objasnění věci nebo právo obhajoby, jestliže mohly mít vliv na správnost a zákonnost přezkoumávané části rozsudku.

Podle ust. § 260 tr. řádu platí, že nelze-li po zrušení rozsudku pokračovat v řízení před soudem pro neodstranitelné procesní vady a není-li důvod pro jiné rozhodnutí, odvolací soud vrátí věc státnímu zástupci k došetření. Ustanovení § 191 tr. řádu a § 264 odst. 2 tr. řádu tu platí obdobně.

Podle ust. § 2 odst. 6 tr. řádu orgány činné v trestním řízení hodnotí důkazy podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu.

Těmito zákonnými ustanoveními se však Krajský soud v Ostravě při svém rozhodování důsledně neřídil.

Zákon v ustanovení § 160 odst. 1 tr. řádu stanoví, že nasvědčují-li prověřováním podle § 158 tr. řádu zjištěné a odůvodněné skutečnosti tomu, že byl spáchán trestný čin, a je-li dostatečně odůvodněn závěr, že jej spáchala určitá osoba, rozhodne policejní orgán neprodleně o zahájení trestního stíhání této osoby jako obviněného, pokud není důvod k postupu podle § 159a odst. 2 a 3 nebo § 159b odst. 1 tr. řádu. Výrok usnesení o zahájení trestního stíhání musí obsahovat popis skutku, ze kterého je tato osoba obviněna, aby nemohl být zaměněn s jiným, zákonné označení trestného činu, který je v tomto skutku spatřován; obviněný musí být v usnesení o zahájení trestního stíhání označen stejnými údaji, jaké musí být uvedeny o osobě obžalovaného v rozsudku (§ 120 odst. 2 tr. řádu). V odůvodnění usnesení je třeba přesně označit skutečnosti, které odůvodňují závěr o důvodnosti trestního stíhání.

S ohledem na výše uvedené proto není možno především souhlasit se závěrem Krajského soudu v Ostravě uvedeném v jeho rozhodnutí ze dne 17.5.2012, že popis skutku obsažený v usnesení policejního orgánu o zahájení trestního stíhání ze dne 4.2.2011 č. j. KRPT-24095-8/TC-2010-070741-796, který byl obviněnému R. H. doručen dne 9.2.2011 (viz č. l. 285 - 300 tr. spisu), jenž byl následně převzat do obžaloby státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Ostravě ze dne 13.4.2011 sp. zn. 5 ZT 565/2010 (viz č. l. 343 - 388 tr. spisu) a následně také do rozsudku Okresního soudu v Ostravě ze dne 7.11.2011 č. j. 74 T 58/2011-545, neobsahuje vyjádření všech znaků trestného činu maření úkolu veřejného činitele z nedbalosti podle § 159 odst. 1 tr. zákona č. 140/1961 Sb., úč. do 31.12.2009. Ze znění skutkové věty usnesení policejního orgánu a následně z obžaloby a z rozsudku nalézacího soudu totiž jednoznačně vyplývá, že obviněný R. H. jednal jako referent na úseku přenesené působnosti na oddělení přestupků odboru právního Úřadu městského obvodu O. – J. a že jednáním v popisu skutku uvedeným porušil ust. § 20 odst. 1, odst. 2 zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích, přičemž si byl vědom toho, že opomine-li do spisů v rozporu se základními zásadami správního řízení konat, může nastat nepříznivý následek ve formě zániku možnosti přestupek projednat právě z důvodu uplynutí prekluzivní lhůty ve smyslu výše uvedeného ustanovení zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích.

Z popisu skutku uvedeného v usnesení policejního orgánu o zahájení trestního stíhání je tedy zřejmé, že obviněný R. H. jednal a vystupoval jako veřejný činitel ve smyslu ust. § 89 odst. 9 trestního zákona č. 140/1961 Sb., úč. do 31.12.2009 (od 1.1.2010 jako úřední osoba podle ust. § 127 odst. 1 písm. d) tr. zákoníku). Jednal totiž jako odpovědný pracovník orgánu státní správy, který byl oprávněn rozhodovat v rámci přestupkového řízení, což je zřejmé jak z pracovní smlouvy, tak i z pracovní náplně obviněného (viz č. l. 453 - 457, resp. 458 - 461 tr. spisu). Byl tedy osobou oprávněnou rozhodovat o přestupcích, takže o jeho postavení jako veřejného činitele nelze pochybovat. V této souvislosti je třeba také poukázat na judikaturu Nejvyššího soudu ČR, který opakovaně rozhodoval v trestních věcech, v nichž skutky byly právně kvalifikovány jako trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 tr. zákona, či jako trestný čin maření úkolu veřejného činitele podle § 159 odst. 1 tr. zákona. Přitom z rozhodnutí učiněných Nejvyšším soudem ČR je zřejmé, že v popisech skutku nikdy není blíže specifikována a rozepisována pracovní smlouva a konkrétní pracovní náplň a ve většině případů se jedná o to, jakým způsobem měl pachatel porušit či ohrozit zájem chráněný právě těmito ustanoveními trestního zákona - viz např. rozhodnutí pod sp. zn. 7 Tdo 71/2011 (postavení obviněného je popsáno tak, že jednal v postavení referenta státní správy, a to vedoucího technika registru vozidel odboru dopravy a hospodářství Městského úřadu v Jaroměři), rozhodnutí pod sp. zn. 7 Tdo 991/2005 (obviněná jednala jako vedoucí stavebního úřadu), rozhodnutí pod sp. zn. 4 Tz 17/2000 (obviněný jednal v postavení náměstka primátora města a byl pověřen zprovozněním evakuačních středisek v objektu škol a předškolských zařízení na území města), či na rozhodnutí pod sp. zn. 3 Tdo 710/2005 (obviněný jednal jako ředitel finančního úřadu).

Za této situace je nutno zdůraznit, že ze samotného popisu skutku v usnesení policejního orgánu o zahájení trestního stíhání obviněného je zcela zřejmé, v jakém postavení obviněný R. H. v rozhodné době byl a z jakého titulu vyplývá, že jednal v postavení veřejného činitele. Nelze proto mít za to, že usnesení o zahájení trestního stíhání trpí procesními vadami, na základě nichž by nebylo možno podat obžalobu, event. následně ve věci meritorně rozhodnout v řízení před soudem, jak to v odůvodnění svého rozhodnutí chybně konstatoval odvolací soud. Krajský soud v Ostravě proto mohl podle mého názoru o odvolání obviněného R. H. rozhodnout jinak, neboť došlo k řádnému zahájení trestního stíhání ve smyslu ust. § 160 odst. 1 tr. řádu a usnesení policejního orgánu netrpí neodstranitelnými procesními vadami, jak tvrdí ve svém rozhodnutí odvolací soud.

Nelze se ztotožnit ani se závěry Krajského soudu v Ostravě vztahujícími se k právní kvalifikaci jednání obviněného R. H. uvedené v usnesení policejního orgánu o zahájení trestního stíhání a posléze v podané obžalobě a rozsudku nalézacího soudu.

Pokud jde o jednání popsané pod bodem I., pak nelze souhlasit se stanoviskem Krajského soudu v Ostravě, že je popsáno jako jednání úmyslné, neboť obviněnému R. H. není kladeno za vinu, jakým způsobem naložil s jednotlivými 243 přestupkovými spisy, když toto nebylo zjištěno a je zřejmé, že ke spáchání trestného činu došlo nejméně právě jeho nedbalostním jednáním. Pro úmyslné spáchání trestného činu totiž v těchto případech chybí jeden ze znaků trestného činu zneužití pravomoci veřejného činitele podle § 158 tr. zákona č. 140/1961 Sb., úč. do 31.12.2009, a to úmysl způsobit jinému škodu anebo opatřit sobě nebo jinému neoprávněný prospěch. Z jednání obviněného R. H. lze naopak zcela jednoznačně dovodit, že jednak zmařil a jednak podstatně ztížil splnění důležitého úkolu, tedy samotné projednání spáchaných přestupků a rozhodnutí, event. potrestání osob páchajících přestupky.

K jednání popsanému pod bodem II. a stanovisku odvolacího soudu, že se nejedná o pokračování v trestném činu maření úkolu veřejného činitele podle § 159 odst. 1 tr. zákona, když u nedbalostních trestných činů je vyloučeno pokračování v trestném činu ve smyslu ust. § 89 odst. 3 tr. zákona, nelze opětovně souhlasit se stanoviskem Krajského soudu v Ostravě, že se jedná o opakování trestného činu, kde se jednotlivé útoky posuzují samostatně, odděleně podle zásady o vícečinném souběhu trestných činů, které jsou také často mírnější než zásady platné pro pokračování, a to např. pro případ promlčení. Vezmeme-li v úvahu samotný způsob spáchání vytýkaného trestného jednání, je zřejmé, že se jedná o trestný čin trvajících, když obviněný R. H. svým laxním přístupem a svou nečinností vyvolával a prodlužoval protiprávní stav na daném oddělení. Jednal způsobem, který je popsán v odborné literatuře a judikatuře, v níž se uvádí, jakým způsobem je možno právě nejméně opominutím takový protiprávní stav udržovat. Obviněný R. H. takový protiprávní stav neodstranil a přidělené přestupkové věci nevyřizoval v důsledku své nedbalosti a laxního přístupu k práci. V důsledku tohoto přístupu obviněného k práci docházelo k prekluzi v jednotlivých přestupkových věcech. Za tohoto stavu je nutno konstatovat, že došlo-li by k jednání pouze v ojedinělých případech, byla by situace zcela jiná než v daném případě, kdy obviněný R. H. svým přístupem způsobil, že v 260 přestupkových spisech, které jsou přílohou spisu Okresního soudu v Ostravě, nedošlo k projednání přestupků v těchto věcech v jednoroční lhůtě, v důsledku čehož došlo k následné prekluzi.

Po posouzení všech skutečností shora uvedených a při vědomí toho, že stížnost pro porušení zákona směřuje v neprospěch obviněného R. H. **navrhují**, aby Nejvyšší soud České republiky podle § 268 odst. 2 tr. řádu vyslovil, že usnesením Krajského soudu v Ostravě, jako soudu odvolacího, ze dne 17.5.2012 č. j. 3 To 38/2012-579 byl porušen zákon v ustanoveních § 254 odst. 1, § 258 odst. 1 písm. a), § 260 tr. řádu a v řízení, které tomuto rozhodnutí předcházelo, také v ustanovení § 2 odst. 6 tr. řádu, a to ve prospěch obviněného R. H.

Nejvyšší soud rozhodl pod sp. zn. [8 Tz 97/2012](#)